

Isaia 50-51

Isaia 50

Este foarte interesantă structura acestui capitol:

- V.1-3 Mustrarea lui Israel pentru respingerea Domnului
- V.4-7 Robul Domnului, batjocorit și respins
- V.8-9 Reabilitarea Robului Domnului
- V.10-11 Îndemn la ascultare de Robul Domnului

Ea ne sugerează destul de clar logica profețiilor mesianice. Robia babiloniană prefigurează împietrirea lui Israel prezentată în Romani 9-11. Cauza robiei babiloniene a fost păcatul poporului și respingerea trimișilor Domnului (Ieremia și alți profeti). Cauza împietririi lui Israel (noua robie babiloniană) este păcatul lor și respingerea Trimisului Domnului: **Robul Domnului!**

Prima parte a capitolului v.1-3 subliniază adevărata cauză a robiei. Domnul accentuează mai întâi ce NU poate fi cauza robiei. Cauza robiei NU poate fi:

- Nici capriciile lui Dumnezeu
- Nici lipsa Sa de putere

Domnul nu l-a vândut pe Israel, nu l-a dus în robie, pentru că nu i-a mai păsat de El sau a fost capricios, și a luat așa o decizie din motive neașteptate. Domnul a dorit să rămână cu Israel în relație. El nu a fost un soț capricios care pentru un motiv minor a dat o carte de despărțire poporului Său. Nici nu a fost un soț care s-a plictisit de soția sa și pentru cea mai mică greșală a alungat-o. Domnul nici nu a avut vreun interes în ducerea lui Israel în robie. Domnul nu l-a vândut pe Israel ca unul care avea datorii cuiva. Domnul este Dumnezeu. El nu a împrumutat pe Babilonieni și nu este dator nimănui. Domnul nu poate fi asemănat cu un idol care este imprevizibil și își părăsește poporul din interes sau din motive bizare. Nu, Domnul Își iubește poporul și dorea să rămână în relație cu El! Dacă am înțeles că Domnul dorea binele poporului și nu este capricios, ne-am putea gândi că lipsa Lui de putere explică robia poporului Său. Dar El nu este nici lipsit de implicare și interes, și nici lipsit de putere:

- *Este mâna Mea prea scurtă ca să răscumpere? Sau n-am destulă putere ca să izbăvesc? Cu mustrarea Mea, Eu usuc marea, și prefac râurile în pustie; peștii lor se strică, din lipsă de apă și pier! Îmbrac cerurile cu negura de jale și le învelesc cu un sac.*

Yahwe este singurul Domn! El are toată puterea în cer și pe pământ. Deci cauza robiei nu poate fi căutată nici în lipsa de putere a Domnului, sau o putere mai mare a vrăjmașului. Domnul invocă două motive pentru ducerea în robie:

- *Vedeți, din pricina fărădelegilor voastre ați fost vânduți și din pricina păcatelor voastre a fost izgonită mama voastră.*
- *Pentru ce nu era nimeni când am venit? Pentru ce n-a răspuns nimeni când am strigat?*

Când poporul păcătuiește, Domnul în îndurarea Sa îi trimite pe profeții Săi. Respingerea profeților Săi este urmată de judecată. Dar poporul ar fi putut întreba: când ai venit, Doamne? Când n-am răspuns atunci când am strigat? Următorul pasaj pare să răspundă la aceste întrebări. Domnul a venit prin Robul Său, dar Acesta fost respins și batjocorit.

Modul în care este scris Robul Domnului ne aduce aminte de prima parte a cap.49. Robul Domnului se află în totală dependență de Tatăl, Tată care este preocupat de mesajul pe care Robul Său trebuie să îl rostească oamenilor:

- *Domnul Dumnezeu Mi-a dat o limba iscusită...*

Mesajul Său este un mesaj cald de învioreare: *ca să știi să înviorez cu vorba pe cel doborât de întristare*. Ne aducem aminte de profeția despre Robul Domnului din cap.42 în care Robul Domnului nu strivește trestia frântă și nici nu stinge mucul care fumează. În Cap.50 El lucrează în același spirit de blândețe și chemare la pocăință. Robul Domnului a fost într-un proces de învățare. Tatăl îi trezea urechea în fiecare dimineață, și fiecare zi era o nouă zi de curs din partea Tatălui. Robul Domnului a fost un bun elev și a colaborat cu Tatăl în mod desăvârșit în acest proces de învățare. El a ascultat cu smerenie ca un ucenic. Smerenia a fost cheia în acest proces de învățare. Domnul nu a putut forța urechea Robului Domnului. A fost nevoie de răspunsul hotărât al Acestuia:

- *Domnul Dumnezeu mi-a deschis urechea, și nu M-am împotrivit, nici nu M-am tras înapoi.*

De ce ar fi putut refuza Robul Domnului revelațiile din partea Tatălui? Condiția pentru a primi aceste revelații era ca Tatăl să fie singura Lui comoară și să trăiască în totală subordonare față de Tatăl. Însemna să renunțe la tot ce îi oferea lumea, să trăiască ca un străin și călător, să nu aibă unde să își odihnească capul și să meargă oriunde Îl chema Domnul indiferent cât de greu ar fi fost. Condițiile nu erau ușor de îndeplinit. Robul Domnului trebuia să renunțe la TOT de dragul revelațiilor din partea Tatălui. Acestea L-au condus pe un drum greu al umilinței și împotrivirii din partea oamenilor. Mesajul din partea Tatălui a trebuit vestit oamenilor. Aceștia au respins mesajul și au urât până la moarte Trimisul. Răsplata pentru ascultarea desăvârșită de Tatăl și vestirea mesajului Său a fost în prima fază ura oamenilor:

- *Mi-am dat spatele înaintea celor ce Mă loveau și obrajii înaintea celor ce Îmi smulgeau barba; nu Mi-am ascuns fața de ocări și de scuipări.*

Împotrivirea oamenilor s-a manifestat de la începutul lucrării publice și a culminat după trei ani și jumătate. Ce i-a dat putere Robului Domnului să renunțe la toate bucuriile tinereții și să intre în acest labirint al suferinței?

- *Dar Domnul Dumnezeu m-a ajutat; de aceea nu M-am rușinat, de aceea Mi-am făcut fața ca o cremene, știind că nu voi fi dat de rușine.*

Lucrarea a fost foarte grea. Fără ajutorul Tatălui nu ar fi putut rezista. Tatăl a fost mereu lângă El, L-a ajutat și călăuzit să continue. L-a păzit, L-a încurajat și i-a dat putere să continue drumul, deși acesta devenea din ce în ce mai greu, din ce în ce mai întunecat. El nu a mers de capul Lui pe acest drum al suferinței. Ajutorul din partea Tatălui prin Duhul Sfânt era garanția că

mergea după voia Tatălui, după planul Tatălui. Acest lucru i-a dat convingerea ca la FINALUL drumului nu va fi dat de rușine. Oare Tatăl i-ar fi întins o capcană? Oare Tatăl L-ar fi împins în zadar pe acest drum întunecat? Oare Tatăl L-ar fi ajutat să înainteze spre rușinea și nenorocirea Lui? NICIDECUM! Încrederea Robului Domnului în Tatăl era neclintită și era în DRAGOSTEA Tatălui, în bunătatea Lui, în generozitatea Sa fără margini în a RĂSPĂLĂȚI. Fără nădejdea RĂSPĂLĂȚII, Robul Domnului nu ar fi putut accepta drumul suferinței. Dar Tatăl Îl călăuzea, deci FINALUL poveștii va fi glorios, deci merita să meargă înainte. Astfel El a luat două decizii:

- *De aceea nu M-am rușinat, de aceea Mi-am făcut fața ca o cremene, știind că NU VOI FI DAT DE RUȘINE!*

Mântuitorul a umblat cu demnitate, ca un biruitor fără să se rușineze pe drumul umilinței. Și apoi a fost hotărât în decizia LUI. A fost de neclintit în decizia Lui și nu a lăsat îndoiala să se strecoare. El Și-a făcut Fața ca o cremene. Cum spune în Luca, s-a îndreptat hotărât spre Ierusalim, a decis să meargă cu orice preț înainte și a alungat ORICE ezitare, nu a negociat cu nici un gând de a da înapoi. A primit de la Domnul porunca. A mers înainte fără a mai privi înapoi. În mijlocul întunericii El privește bucuros spre FINALUL POVEȘTII:

- *Cel ce Mă îndreptățește este APROAPE: Cine va vorbi împotriva Mea? Să ne înfățișăm împreună! Cine este potrivnicul Meu? Să înainteze spre Mine! Iată, Domnul Dumnezeu Mă ajută: cine Mă va osândi? Într-adevăr, se prefac cu toții în zdrențe ca o haină. Molia îi va mânca.*

Cu cât s-a apropiat de cruce cu atât bătălia a fost mai mare. Dar intensificarea bătăliei anunța și PROPIEREA finalului poveștii! Mântuitorul a avut convingerea de neclintit că FINALUL va fi de partea Lui. El credea că Domnul Îl va reabilita, iar dușmanii Lui vor fi făcuți de rușine. Și așa a și fost. Domnul L-a înviat din morți, L-a înălțat la dreapta Sa mai presus de orice stăpânire și domnie, și L-a pus Cap al Bisericii. Vrajmașii Lui în schimb au căzut sub judecata lui Dumnezeu. Suferințele lui Mesia au fost spre împlinirea planului desăvârșit al Tatălui. Și din ele au izvorât cele mai frumoase lucruri: **mântuirea și glorificarea oamenilor, restaurarea tuturor lucrurilor, înălțarea Numelui Domnului, nimicirea răului și a tuturor vrăjmașilor Domnului.** Cel urât și disprețuit de popor a devenit singura CALE spre Tatăl, iar toți cei care Îl vor ignora vor rămâne în întuneric pentru eternitate:

- *Cine dintre voi se teme de Domnul să asculte glasul Robului Său!*

Traseul Robului Domnului este o pildă pentru noi toți. Și noi va trebui să mergem pe mâna Domnului și să pășim pe cărarea întunecată a suferinței și umilinței, al cărei sfârșit pare înfundat și tragic. Domnul ne va cere să ne încredem în El. Faptul că ne va ajuta cu Duhul Său să pășim înainte va fi dovada că nu mergem de capul nostru ci suntem trimiși de El. Vom trece prin multe și nu vom avea răspunsuri la ocările vrăjmașilor, dar va trebui să ne facem fața ca o cremene și să nădăjduim că nu vom fi dați de rușine. Domnul ne va reabilita și ne va răsplăti. Deși, spre deosebire de Robul Domnului, noi suntem robi netrebncici și nu merităm, Domnul în harul Lui alege nu doar să ne mântuiască dar și să ne răsplătească. Dacă ne-ar trece prin mari încercări doar pentru a ne testa și nu am primi nici o răsplătă deosebită, El ar rămâne drept iar noi robi netrebncici. Dar Domnul harului alege să ne răsplătească înmiit pentru suferințele noastre în Numele Lui. Deci răsplata devine o resursă de care trebuie să ne folosim. Neuitând că nu este un

merit, ci un dar, noi trebuie să ne agățăm de ea și să urmăm exemplul Robului Domnului. Înaintea noastră este o bucurie care va compensa toate suferințele prin care am trecut de dragul Lui! Această bucurie o degustăm de multe ori încă de acum și o vom gusta cu adevărat **în ziua aceea**. Domnul este Domnul răsplătirilor și El răsplătește cu galaxii de slavă cel mai mărunț lucru făcut de noi în Numele Lui! Cu atât mai mult va răsplăti pe cei care trec prin suferințe grele după voia Lui! Nu deznădăjdui! Mergi pe mâna Domnului. Nu are importanță cât de greu e drumul! Fă-ți fața ca o cremene! Încrede-te în Domnul! Așteaptă finalul poveștii! Nimeni din cei care se încred în Numele Lui nu vor fi dați de rușine! Domnul este aproape! El te va reabilita! El va închide gura batjocoritorului! El te va înălța! El te va răsplăti!

Isaia 51

Observ faptul că prima parte a acestui capitol se adresează rămășiței credincioase a lui Israel. Versetele 1 și 7 sugerează acest lucru. O altă posibilitate ar fi să se adreseze poporului după ce acesta s-a întors la Domnul și acest capitol să fie mesajul lui Dumnezeu pentru perioada dintre momentul întoarcerii la Domnul și momentul izbăvirii efective din robie. Însă interpretarea cu rămășița credincioasă mi se pare mai viabilă. Domnul ar avea un mesaj special pentru această rămășiță, rămășiță care a suferit din pricina fărâdelegilor poporului și care a fost și cheia trezirii spirituale a robilor evrei din Babilon. Domnul nu a uitat această rămășiță. Cartea Daniel este un exemplu viu al purtării de grijă a lui Dumnezeu chiar și în Babilon a evreilor care nu L-au uitat ci au continuat să Îl slujească cu credincioșie. Prima parte a cap.51 pare a fi un mesaj special al lui Dumnezeu pentru aceștia. Domnul este preocupat de credința lor, ca să nu se piardă în întunericul și deznădejdea din Babilon. Domnul vrea să le comunice cel puțin trei lucruri:

i) V.1-3 Privește spre origini: Avraam și Sara!

Promisiunile lui Dumnezeu legate de răscumpărarea lui Israel din robie păreau incredibile. În fața slavei Babilonului și a umilinței evreilor din robie, era greu și pentru cei mai credincioși să mai creadă în promisiunile Domnului. Evidențele vizibile erau atât de mari și erau toate împotriva mesajului profețiilor Domnului. Pentru a încuraja credința rămășiței, Domnul le aduce aminte de ORIGINI, de modul în care a început istoria acestui popor. Obârșia acestui popor a avut loc printr-o minune. Avraam și Sara erau bătrâni, înaintați în vârstă. Sara era stearpă, și totuși Domnul le-a promis că îi va face un neam mare. Promisiunea Domnului părea ridicolă în fața evidențelor vizibile. Și cu toate acestea, Domnul a lucrat și a împlinit promisiunea Lui. A dat lui Avraam și Sarei un fiu născut la bătrânețe și din Isaac a ieșit un popor foarte mare la număr. Domnul nu a lucrat în ritmul așteptat de Avraam, dar a lucrat și și-a împlinit promisiunea! A intervenit prin mari minuni pentru a face acest lucru! Istoria lui Avraam ne aduce aminte de întrebarea Domnului în fața râsului Sarei: *oare este ceva prea greu pentru Domnul?* Domnul le spune: *TOT ASTFEL, Domnul are milă de Sion.*

Cu alte cuvinte, Domnul poate lucra din nou cum a lucrat în vechime. Evidența vizibilului și aparenta întârziere a Domnului nu reprezintă un argument împotriva promisiunilor Lui. Domnul va interveni din nou prin MINUNI, și va interveni când poate nimeni nu se mai aștepta și va lucra deodată și repede! Și a fost adevărat: Babilonul a căzut într-o zi și apoi nu a mai durat foarte mult până la edictul lui Cir. În momente de deznădejde, stâlpii de aducere aminte sunt cei care ne salvează credința. Când nu mai avem putere să sperăm pentru viitor, trebuie să privim în trecut spre MINUNILE Domnului și spre credincioșia Lui. Este ceva prea greu pentru Domnul? Oare El este fiu al omului ca să uite, ca să mintă și să îi pară rău? Oare ce a promis nu va împlini?

ii) V.4-6 Privește spre Mine!

Domnul dorește ca poporul Lui să privească cu încredere spre El, să ia aminte la El, la mesajul Lui. Legea care va ieși din Domnul ar putea fi chiar Mesia, Robul Domnului, căci în cap.49 Robul Domnului este pus de Domnul lumina popoarelor. Robul Domnului este descris acum ca și Legea Domnului. La fel cum Legea dată prin Moise L-a revelat pe Domnul, la fel și

Mesia avea să fie oglindirea slavei Lui. El avea să oglindească deopotrivă îndurarea și dreptatea Lui. El avea să aducă un nou legământ, mântuirea de drept, și să reprezinte apogeul revelației lui Dumnezeu către omenire, după cum ne spune Ioan: *Căci dacă Legea a venit prin Moise, harul și adevărul au venit prin Isus Hristos*. Mântuirea lui Dumnezeu nu poate fi disociată de dreptatea sau neprihănirea Acestuia. Mântuirea lui Dumnezeu care este APROAPE a însemnat în primă fază eliberarea din robie, și în a doua fază mântuirea finală pe care o va aduce Mesia prin lucrarea Sa desăvârșită începută la prima venire și care va fi încheiată la a doua Sa venire, când poporul evreu va primi mântuirea prin Isus Hristos. Momentul mântuirii este și un moment al judecății. Brațele Domnului vor judeca popoarele. După cum știm, a doua venire a lui Hristos, pentru unii înseamnă mântuire, pentru alții judecată. Mântuirea nu este însă doar pentru evrei, ci pentru toți cei care vor nădăjdi în Domnul: *ostroavele vor nădăjdi în Mine și se vor încrede în brațul Meu*. În Isaia 53 vom descoperi că brațul Domnului este Robul Domnului, este Mesia. Neamurile Îl vor cunoaște pe Domnul prin lucrarea lui Mesia. Neamurile vor fi receptive la mesajul Robului Domnului, căci ele vor nădăjdi în brațul Lui. Receptivitatea lor este mare și în contextul primei veniri, și în contextul celei de-a doua veniri. În Isaia 49 am descoperit că dacă ai Săi Îl vor respinge pe Robul Domnului, neamurile vor primi Cuvântul Lui. Acum descoperim că în momentul mântuirii finale ale lui Israel, harul nu va fi luat de la neamuri ci înmulțit pentru neamuri, căci alături de Israel și alte ostroave vor nădăjdi în brațul Domnului. Dacă în prima parte a capitolului, garanția mântuirii era modul în care a intervenit Dumnezeu în viața lui Avraam și a Sarei, acum garanția mântuirii pare a fi Însuși Robul Domnului. El va opera mântuirea promisă de Domnul!

iii) V.6-8 Privește spre cer și pământ!

Deci Dumnezeu care a mai mântuit în trecut (ca la Avraam și Sara), va mântui din nou, și de data aceasta mântuirea va fi adusă de Mesia. Următorul pasaj (iii) accentuează dimensiunea eternă a mântuirii aduse de Mesia. Mântuirea adusă de Mesia nu va fi una temporară, nu va fi doar o izbăvire contextuală, cum au fost toate celelalte izbăviri din vechime care PREFIGURAU mântuirea lui Mesia. Mântuirea adusă de Mesia nu va mai fi o prefigurare a ceva, ci va fi adevărata și unica mântuire. Va fi o mântuire completă, finală, desăvârșită, eternă, pentru totdeauna, irevocabilă, imuabilă! Cerurile și pământul sunt un simbol al stabilității, al durabilității. După cum ne spune Ecleziastul: *toate trec, dar pământul rămâne veșnic în picioare!* Pentru a sublinia măreția mântuirii aduse de Mesia, profetul ia ca și termen de comparație însuși pământul și însăși cerurile. Oricât de stabile, durabile și de neschimbat ar părea ele, totuși, vor pieri ca un fum, se vor prefăce în zdrențe ca o haină. DAR mântuirea MEA va dăinui în veci, și neprihănirea Mea nu va avea sfârșit. Eliberarea din robia babiloniană nu a împlinit această profecie. Eliberarea din robie a fost temporară, căci apoi au urmat și alte robii, cum a fost cea romană, de exemplu. De aceea, în mod cert eliberarea din robia babiloniană este o prefigurare a mântuirii finale a lui Israel de la sfârșitul istoriei când poporul evreu va pași prin Hristos direct în eternitate. Evreii erau legați de acest pământ, de o mântuire pe acest pământ, dar Dumnezeu îi surprinde. Pământul acesta va trece, dar mântuirea adusă de Domnul va fi eternă, și va fi dincolo de existența vizibilă pe acest pământ.

Puțin mai încolo, tot în acest capitol Domnul ne va vorbi de un cer și un pământ nou. Ce putem înțelege acum este că Domnul prin judecată va pune capăt acestei creații decăzute, dar că

a pregătit pentru cei care nădăjduiesc în El o mântuire sigură, durabilă și eternă care transcende existența vizibilă și creația decăzută. Mântuirea adusă de Mesia nu înseamnă doar o eliberare dintr-o robie fizică. Înseamnă să rămâi în picioare după ce judecata lui Dumnezeu va distruge tot pământul și să fie așezat într-o nouă creație în care va domni neprihănirea. Isaia este revoluționar căci este el vorbește în mod deschis de trecerea a tot ce se vede și de un cer și un pământ nou. El introduce acest concept al restaurării totale și el îl dezvoltă cel mai mult și cel mai clar. El ne deschide mintea să înțelegem atât măreția lucrării lui Mesia cât și măreția mântuirii Sale care nu poate fi redusă la o simplă repatriere în țara promisă. În versetele 8 și 9 profetul introduce tema fricii de oameni, temă pe care o va dezvolta mai târziu chiar în același capitol. Ocară adusă de vrăjmașii Domnului era o pricină de teamă și de întristare pentru rămășița credincioasă a lui Israel. Anumiți psalmi ne introduc în acest univers al întristării evreilor credincioși duși în robie:

- *Cu lacrimi mă hrănesc zi și noapte, când mi se zice fără încetare: Unde este Dumnezeul tău? Mi-aduc aminte, și-mi vărs tot focul inimii în mine, când mă gândesc cum mergeam înconjurat de mulțime, și cum înaintam în fruntea ei spre Casa Domnului... De aceea zic lui Dumnezeu: Pentru ce mă uiți? Pentru ce trebuie să umblu plin de întristare sub apăsarea vrăjmașului? Parcă mi se sfărâmă oasele cu sabia când mă batjocoresc vrăjmașii mei și-mi zic neîncetat: Unde este Dumnezeul tău?... (Ps.42)*

Domnul îi îndeamnă pe credincioși să nu se teamă de aceste ocări, căci finalul poveștii încă nu a sosit și acesta este de partea lor. Batjocoritorii vor trece odată cu pământul, dar mântuirea adusă de Mesia va dăinui în veci. Batjocoritorii vor pieri sub judecata lui Dumnezeu, dar cei ce vor crede în Mesia vor beneficia de o răscumpărare eternă în prezența lui Dumnezeu. Această promisiune vizează pășirea în eternitate. Profetul îi îndeamnă pe cei credincioși să nu își pună nădejdea doar într-o mântuire pe acest pământ ci să își deschidă perspectiva și să privească dincolo de moarte, dincolo de mormânt, dincolo de finalul istoriei și sfârșitul Universului. Da, DINCOLO! Cum ne învață și cartea Ecleziastul. Mulți evrei credincioși au murit în robia babiloniană, și mulți din cei care au ieșit au descoperit că ieșirea din robie nu a însemnat acea mântuire finală. Rămășița care s-a întors în țară a trecut prin multe încercări și nu a fost ușor pentru ea. Apoi, milioane de credincioși de-a lungul istoriei au nădăjduit în mântuirea finală, dar nici unul dintre aceștia nu au prins în timpul vieții lor a doua venire a lui Hristos. Finalul poveștii a fost pentru ei DINCOLO, și nu în această lume. Dar oare nu aceasta a fost și provocarea pentru Avraam și Sara, cu care a început profetul acest capitol? Domnul a făcut din ei un mare popor, dar nu în timpul vieții lor. Ei l-au văzut doar pe Isaac. Domnul a împlinit promisiunea după moartea lor. Ba mai mult, Avraam nu a stăpânit nici un metru pătrat din țara promisă. El a învățat să fie străin și călător pe acest pământ și că promisiunile lui Dumnezeu vizau o cetate mai bună, eternă, un pământ și un cer nou adus de Mesia Însuși. Adevărata sămânță promisă! Isaac a fost partea pământescă a promisiunii, dar promisiunea lui Dumnezeu pentru ei avea să fie împlinită în mod plinar doar DINCOLO! La fel a fost și pentru evreii care au așteptat edictul lui Cir. Repatrierea a fost doar Isaac dar nu și mântuirea finală adusă de Domnul. Împlinirea dimensiunii pământesti a promisiunii (Isaac/repatrierea) devine însă o garanție pentru împlinirea dimensiunii eterne a promisiunii (mântuirea finală adusă de Mesia). Împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu pe acest pământ sunt o mare încurajare pentru noi, dar ancora credinței noastre trebuie să fie

mereu DINCOLO! Mântuirea evreilor din robie a fost CU ADEVĂRAT după modelul mântuirii lui Avraam și a Sarei, iar chemarea lor a fost aceeași: să urmeze modelul credinței lui Avraam și Sara care străpunge ce este vizibil, care se ancorează DINCOLO, care privește spre învierea morților, și care se pierde în eternitate!

Observ o paralelă între traseul Robului Domnului din cap.50 și traseul rămășiței credincioase din cap. 51. Robul Domnul trebuie să îndure ocara oamenilor și să își pună toată nădejdea în ziua restaurării de DINCOLO. La fel este și cu rămășița credincioasă. Și ea trebuie să îndure ocara oamenilor și să își pună toată nădejdea dincolo! Robul Domnului este Sămânța lui Avraam și urmează modelul credinței avraamice. Rămășița credincioasă este sămânța lui Avraam dar și rodul muncii sufletului Robului Domnului. Rămășița credincioasă urmează traseul credinței avraamice și traseul credinței Robului Domnului.

Următoarea parte a capitolului conține două îndemnuri la trezire. Unul este adresat brațului Domnului și al doilea Ierusalimului. Sunt cele două coordonate ale mântuirii. Brațul Domnului este Cel care inițiază și operează mântuirea și Ierusalimul este beneficiarul mântuirii. Brațul Domnului este Mântuitorul, iar Ierusalimul este cel mântuit. Este nevoie de o colaborare între cei doi. Brațul Domnului are puterea mântuirii. Ca această putere să devină operantă este nevoie de CREDINȚĂ din partea Ierusalimului. Cel care are nevoie de trezire este deci Ierusalimul. Dar este interesant că același îndemn este adresat și brațului Domnului! Oare de ce este chemat la trezire brațul Domnului? Oare acesta nu dorea mântuirea Sionului? Ar fi două posibilități de interpretare: fie este vorba de o imagine profetică, fie este vorba de o rugăciune a profetului!

Profetul simte că este vremea mântuirii și atunci fie se roagă, fie își exprimă dorința mântuirii printr-o imagine profetică. Rugăciunea ar fi justificată de modelul rugăciunilor lui Daniel. Daniel cap.9 este un exemplu grăitor. El a citit din Ieremia că era timpul să se îplinească profeția cu ieșirea din robie. El nu a fost pasiv, ci s-a smerit și a strigat cu putere către Domnul, ca Acesta să își îplinească profeția! El nu a spus: ok este timpul ca Domnul să Își îplinească profeția! Ci s-a rugat cu foc pentru împlinirea profeției Domnului! Și Domnul l-a ascultat! Poate într-un mod asemănător, profetul se roagă ca Domnul să își îplinească profeția cu privire la Sion:

- *Trezește-te, trezește-te și îmbracă-te cu putere, braț al Domnului! Trezește-te ca în zilele de odinioară și în veacurile din vechime! Oare n-ai doborât Tu Egiptul și ai străpuns balaurul? Nu ești Tu Acela care ai uscat marea, apele adâncului celui mare, și ai croit în adâncimile mării un drum pentru trecerea celor răscumpărați? ASTFEL; cei răscumpărați de Domnul se vor întoarce, vor veni în Sion cu cântări de biruință și o bucurie veșnică le va încununa capul; îi va apuca veselia și bucuria, iar durerea și gemetele vor fugi.*

Izbăvirea necesită putere. Dar aceasta nu este o problemă pentru brațul Domnului. Izbăvirea din Egipt este dovada clară că Domnul are puterea izbăvirii. Oricât de puternic ar fi asupritorul, oricât de groase ar fi lanțurile robiei, oricât de mare ar fi vinovăția poporului, și oricât de adânc ar fi întunericul din inima robilor, Domnul are puterea izbăvirii. El a dovedit acest lucru prin izbăvirea din Egipt. Domnul a adus odată izbăvirea din robie. Este clar că o

poate face din nou. Aceste versete pot fi o rugăciune, sau pot fi o imagine profetică ce aduce încurajare în inima poporului lui Dumnezeu. Dacă ei se îndoiau de puterea izbăvirii, istoria eliberării din Egipt reprezenta o mare încurajare. Iată că nu doar istoria lui Avraam și a Sarei ci și istoria eliberării din Egipt, reprezintă un stâlp de aducere aminte care glăsuiește cu putere că Domnul are puterea izbăvirii!

Dar și în cazul lui Avraam și a Sarei și în cazul eliberării din Egipt, puterea lui Dumnezeu a fost doar o coordonată a mântuirii. A doua coordonată a mântuirii era reprezentată de credința celui ce beneficia de mântuire. Ultima parte a capitolului (51:12-23) pare a fi un îndemn pentru tot poporul la trezire spirituală. Dacă prima parte a cap. se adresează rămășiței credincioase (v.1-8), a doua brațului Domnului (v.9-11), a treia se adresează Sionului ca întreg, poporului care a băut din pricina neascultării potirul mâniei lui Dumnezeu. Este un cuvânt de mângâiere dar și un îndemn la trezire spirituală!

Ca și în cazul rămășiței credincioase, Domnul tratează frica de oameni. Din pricina păcatelor lor Domnul i-a lăsat pe mâna vrăjmașilor lor, care i-au ucis, i-au umilit, i-au batjocorit și ocărât și înrobit. Poporul a acumulat frica de om până în străfundul inimii lor. Poporul are nevoie de încurajare, are nevoie să învețe să înlocuiască frica de om cu frica de Domnul. Frica este o armă a celui rău care paralizează, este un lanț cumplit care leagă pe oameni fără milă. Poporul pentru a se trezi trebuia să se elibereze de frica de oameni. Domnul le oferă ca resursă puterea Sa revelată în creația Sa. Existența lumii dovedește puterea Celui ce a creat-o. Dar și intervenția Sa în fenomenele naturale din prezent dovedește aceeași putere:

- *Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care stârnesc marea și fac să-i urle valurile și al cărui Nume este Domnul oștirilor.*

Este foarte interesant versetul 16. El pare a fi adresat poporului din robie. Observăm același traseu ca la Robul Domnului. Domnul a pus Cuvintele Sale în gura Robului Său și l-a acoperit cu umbra mâinii Lui. Acum Domnul pune cuvintele Sale în gura poporului Său și îi oferă aceeași protecție minunată. Iar acest Domn puternic este de partea poporului Său. El Își folosește puterea pentru a proteja și mântui poporul Său, iar mântuirea Sa este eternă. Ea nu se reduce la o izbăvire pământească. Ea înseamnă un pământ și un cer nou. Cel care a întemeiat cerurile și a întins pământul, va întinde ceruri noi și va întemeia un pământ nou. Cred că este prima dată în Vechiul Testament când se vorbește explicit despre restaurarea totală a creației, despre un pământ și un cer nou. Mântuirea poporului Său este în vederea unei mântuiri eterne într-o creație restaurată:

- *Eu pun cuvintele Mele în gura Ta și te acopăr cu umbra mâinii Mele CA SĂ întind ceruri noi și să întemeiez un pământ nou.*

Poporul este protejat în vederea unei mântuiri eterne. Acest CA SĂ ar putea fi interpretat și în sensul că întoarcerea finală a poporului evreu va aduce a doua venire a Domnului și deci restaurarea tuturor lucrurilor. Iată ce spune Petru evreilor:

- *Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu pentru ca să vi se șteargă păcatele, CA SĂ vină de la Domnul vremurile de înviore, și să trimeată pe Cel care a fost*

rânduie mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie să-L primească până la vremea așezării din nou a tuturor lucrurilor. (Fapte 3:19-21a)

Frica de om este învinsă privind la puterea Creatorului manifestată în **creație** în TRECUT, PREZENT și VIITOR. Domnul a creat lumea, El susține lumea și fenomenele naturale și El va restaura creația. Domnul este mai puternic decât omul. De ce cine să te temi? Și chiar dacă omul poate nimici trupul, el nu poate nimici sufletul și nu poate oferi o mântuire eternă care să persiste dincolo de moarte. Doar Creatorul poate face acest lucru. Doar El poate învia și doar El poate restaura creația.

Dar puterea Domnului este o încurajare când știi că Domnul este de partea ta. Dacă El este împotriva ta, atunci puterea Lui nu este o încurajare. Ultima parte a capitoului (v.17-23) insistă pe faptul că Domnul ia potirul mâniei Sale din mâna poporului Său și Îl varsă pe vrăjmașii Lui. Vrăjmașii care au zdrobit Ierusalimul, care au ucis pe tineri și pe bătrâni, care au necinstit pe fecioare, care au umplut de cadavre cetatea, care au adunat robii, i-au legat pe pământ și au trecut cu oștile și caii peste ei, au însemnat revărsarea mâniei lui Dumnezeu. Deci frica trebuie să fie față de Domnul și nu față de unealta Lui! Omenii nu au fost mai puternici ca Domnul, ci Domnul Cel puternic i-a folosit pentru a lupta împotriva propriului Lui popor din pricina păcatelor acestuia. După ce guști din potirul mâniei Lui Dumnezeu, puterea Lui revelată în creație nu este neapărat o încurajare. Dar acum Domnul promite să își potolească mânia, promite să ia potirul din mâna poporului Său și să Îl dea vrăjmașilor Lui. Domnul este descris acum ca **Domnul care apără pe poporul Lui** (51:23). Vremea mâniei s-a dus. Domnul este gata să mântuiască. Dar Ierusalimul trebuie să se trezească. Ierusalimul trebuie să răspundă cu credință la chemarea lui Dumnezeu.

În cap.50 descoperim traseul pe care Robul Domnului Îl parcurge: El merge pe mâna lui Dumnezeu, îndură ocară oamenilor dar în final primește o mântuire eternă, DINCOLO! În cap.51 descoperim că atât rămășița credincioasă a lui Israel cât și întreg poporul care a sorbit potirul mâniei lui Dumnezeu trebuie să parcurgă același traseu al credinței. Ei trebuie să îndure ocară oamenilor, să meargă pe mâna lui Dumnezeu și să nădăjduiască în faptul că nu vor fi dați de rușine. La fel ca Robul Domnului, și la fel ca și Avraam și Sara, aceștia vor primi nu neapărat o izbăvire pământească și vor beneficia de o mântuire eternă pe un pământ nou în care va domni neprihănirea. Planul lui Dumnezeu se va împlini în istorie, fiecare dintre evrei, și fiecare din noi vom prinde doar o părticică din această istorie. Dar FINALUL este același pentru toți cei care cred în El: învierea din morți și părășia eternă cu Dumnezeu cel viu pe un pământ nou! Atât rămășița credincioasă, cât și poporul necredincios care SE VA TREZI va trebui să urmeze același traseu al credinței , să îndure ocară oamenilor, să nădăjduiască în promisiunea lui Dumnezeu și să primească mântuirea eternă pe care o pregătește Domnul pentru toți cei care cred în El. Observăm tema comună din cap.50 și 51: lupta cu frica de oamenii și cu ocările lor. Pasajul are o importanță colosală. El pe de o parte oferă o mare încurajare evreilor din robie prin faptul că descoperă că și Robul Domnului va urma același traseu ca și al lor. Dacă Robul Domnului, Cel fără vină, Cel fără pată va urma același traseu, atunci cum putem noi țărână să întrebăm: Doamne, de ce? Pe de altă parte le deschide ochii asupra mântuirii eterne pe care a pregătit-o Domnul. Ieșirea din robia babiloniană nu trebuie confundată cu mântuirea finală. Este doar o palidă degustare. Nu toți evreii credincioși au prins momentul repatrierii, dar toți vor pași

pe un pământ și cer nou. Atât pentru Robul Domnului cât și pentru cei credincioși mântuirea este dincolo. Mare atenție: izbăvirile pământești (nașterea lui Isaac/întoarcerea în țara promisă) trebuie privite DOAR ca degustări ale mântuirii finale. Ele sunt o garanție a mântuirii finale și trebuie să ne facă NU să ne punem nădejdea mai mult pe acest pământ, ci să ne punem nădejdea în acea ZI, să ne-o dorim și mai mult. Căci dacă ne-am pune nădejdea în Hristos DOAR pentru acest pământ, am fi cei mai nenorociți dintre oameni, ne spune apostolul Pavel.